

5209 1ste Beh. af Lovf., hvorv. Regj. beinynd. t. at medd. den „danste Landmandsb.“, forffj. Beg. 5210

hvad der ogsaa kunde være Tale om, nogen Ret til at være medvirkende gennem Styrelsen. Her er jo ikke Tale om Andet end, at Bankens egne Aktionærer udelukkende skulle have Styrelsen, og naar Ministeren forbeholder sig at ansætte en fast Kommissarius, saa vil dennes Stilling jo vistnok, som allerede nævnt af det ærede Medlem for Soro Amis 2den Valgkreds (Alberti), blive af en negativ Natur, af en forhindrende Natur ligeoverfor Foranstaltninger, som man maatte anse for mindre heldige, thi der er jo ikke her givet nogen Bemyndigelse for Ministeren til at træffe nogen Bestemmelse, hvorefter han kunde skride ind paa en positiv Maade. Det forekommer mig heller ikke at være klart, hvorledes de af Debitorerne til Banken udstedte Obligationer skulle udsøndres i Bankens Bærg, saaledes at netop disse Obligationer og ikke andre Obligationer, som Banken mulig kunde have, blive de, der danne Sikkerheden for det i Cirkulation værende Beløb. Det maa jo være Meningen, at, dersom Banken har ude 2 Millioner Hypothek- og Kommuneobligationer, men den f. Ex. har i sit Bærg Debtorens Obligationer for 2,200,000 Rd., saa maa af disse 2,200,000 Rd. nogle visse bestemte Obligationer være de, der lægges til Side til Sikkerhed, thi da Obligationerne kunne være af forskjellig Værd i Henseende til det Udbytte, de ville give i Tilfælde af Realisation, saa bliver det et Spørgsmaal, hvilke af dem der tilhører Hypothekafdelingen og hvilke den almindelige Bank. Jeg indrømmer imidlertid, at det ikke kan have været Meningen Andet end, at en saadan Adskillelse maa gøres, og at der altsaa kun er Tale om en Reduktion, naar jeg ønsker dette Forhold nærmere bestemt. Jeg skal foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger, — der ikke maa opfattes som modarbejdende Loven, — idet jeg kun endnu skal tilføie den Formening, at der kan være Grund til yderligere at overveie, om der ikke bør indføres nogle mere stringente Bestemmelser om Ministeriets Myndighed over-

for selve Banken med Hensyn til Spørgsmaalet om Indkaldelsen af Restaktiekapitalen, samt en nærmere Anvisning for, hvorledes denne bliver at iværksætte.

Ville: Jeg deler ikke ganske forskjellige af de Indvendinger, som nylig ere fremkomne imod det foreliggende Lovforslag, idet det forekommer mig at staa som en afgjort Sag, at, hvis der overhovedet skal være Tale om for det paagældende Institut at kunne begynde den Virksomhed, som er udtrykt i Navnet „Hypothekbank“, saa ere de Begunstigelses — hvis man vil kalde dem saaledes —, som omtales i dette Lovforslag, en ligesvem nødvendig Betingelse. Der kan aldeles ikke være Tale om, at dette Institut skulde kunne begynde at arbejde sig frem paa denne Bane og saa efter en Snes Aars Forløb og efter at have vist sig værdig dertil henvende sig til Staten og bede om dens Hjælp. Skal Banken kunne begynde at gjøre Laan i faste Giendomme imod Hypothekobligationer, saa maa den nødvendigvis have de Begunstigelses, som her kræves for den, og som i det Væsentlige jo ere indskrænkede til to, nemlig Stempelfrihed for dens Obligationer og Transporter af samme, samt den særlige Ret til at gjøre sig betalt i sine Panter, som jo allerede er tillagt forskjellige Kreditinstitutioner. Vil man ikke give den dette, saa kan det hele Foretagende ikke komme til at virke. Jeg maa nu tilstaa, at imellem de forskjellige Indvendinger, som jeg har hørt i Dag, er der en, som fortrinsvis har undret mig, og det er, at ogsaa denne Sag er bleven benyttet til at drage en Distinktion imellem, hvad der vil hjælpe „de Rige“, eller og hvad der vil hjælpe „de Fattige“; ret som om der her var Tale om et Institut, der alene vilde hjælpe de Rige, men som ikke vilde tage noget Hensyn til de Fattige (Winther: Til Profit for de Rige!), og som man derfor ikke skulde give Noget, efterdt — for at udtale det endnu smukkere, saaledes som det ærede Medlem nu gjorde til mig — det er „de Rige“, som have „Profit“ deraf. Dette er den groveste